

σφρόνας από της αρχής, επαναγαγούσαν δὲ προσωρινῶς τὸν Ἀλέξανδρον εἰς Βουλγαρίαν. Ἀναχωρῶν ὁ Ἀλέξανδρος ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν προεδρείαν τῆς ἀντιβασιλείας.

Ρουδοσλάβωφ. Εἶνε ὁ πρόεδρος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως. Μολονότι δὲ ἀνήκων εἰς τὸ ριζοσπαστικὸν κόμμα ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν εἰς τῶν πιστοτέρων τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου ὀπαδῶν. Μέχρι τινὸς συνέπραττε μετὰ τοῦ Καραβέλωφ, κατέχων ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ προεδρευομένῳ ὑπουργείῳ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης. Πρὸ τῆς ἐξώσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιῆλθε πρὸς αὐτὸν εἰς ρῆξιν καὶ ἀπεχώρησε τοῦ ὑπουργείου, ἀλλὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα συνεφιλίωσαν πάλιν αὐτούς. Ὁ Ρουδοσλάβωφ εἶνε ἀρχηγὸς τῆς ἰσχυροτέρας ἐν τῇ βουλῇ μερίδος.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ ἀπουσία τοῦ βασιλέως καὶ ὁ οἰωνός. — Εἰρηνικὴ ἀποφίσις. — Μία λέξις μὲ διπλὴν σημασίαν. — Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ Δαμασκηνοῦ. — Ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος. — Ὁ περὶ τὰ ποτὰ ἀγὼν. — Ἡ λιπαρὰ Θεσσαλία καὶ τὰ προϊόντα τῆς. — Ἡ αἱματοχυσία.

Εἶχομεν ἀναγγεῖλη τὴν ἀφιξίν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας διὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἀλλ' αὐτὴ καθυστέρησεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Μολονότι ὁ βασιλεὺς ἐξέφρασεν εἰς τοὺς παρισινοὺς δημοσιογράφους θερμοὺς ἐπαίνους διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν πρωτεύουσάν τοῦ βασιλείου του, χωρὶς ποσῶς νὰ μνημονεύσῃ, σωφρόνως ἄλλως τε ποιῶν, τῆς διοικητικῆς καὶ δημοτικῆς ἀρχῆς αὐτῆς, δὲν αἰσθάνεται ὅμως καὶ πολὺ μεγάλην διάθεσιν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀφοῦ μάλιστα μαθαίνει ὅτι τὸ θέρος δὲν ἔληξε διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ ὅτι ὑφίστανται ἀκόμη πλὴν τῶν διασκεδάσεων, ὅλα τὰ λοιπὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα καλοκαιρινὰ ἀγαθὰ, ὁ καύσων, ὁ κονιορτός, οἱ κῶνωπες κλπ. Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια θὰ ἦτο ἤδη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἂν δὲν ἐκώλυε τὸ ταξιδίδιον τῶν ἡ τρικυμίας. Εἶνε περίεργος ἡ σύμπτωσις αὐτῆ. Καὶ ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὅτε ἀνεχώρησαν οἱ βασιλόπαιδες, ἡ τρικυμία παρηκολούθησε τὸν πλοῦν των, νῦν δὲ ὅτε πρόκειται νὰ ἐπανακκάψωσιν, ἡ τρικυμία τοὺς καταδιώκει. Ὁ οἰωνός οὗτος, — ἂν εἶνε οἰωνός — μίαν μόνον ἐξήγησιν ἐπιδέχεται, ἥτις εἶνε καὶ ἡ φυσικωτάτη, ὅτι οὐδαμοῦ οἱ βασιλεῖς μας δύνανται νὰ ζήσωσιν ἡσυχώτερον καὶ ἀνετώτερον εἰμὴ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τῷ ὄντι ἂν καὶ ἀποπλέουσιν ἐκ Νικαίας, ὡς τὸ πάλαι οἱ Σταυροφόροι, οἱ βασιλεῖς ἡμῶν κατέρχονται εἰς τὸ κράτος των ὑπὸ περιστάσεις ἐξαιρετικῶς εἰρηνικῆς. Τὰ πάντα ἡσυχάζουσιν ἡ ναρκωθεῖσα πολιτικὴ οὔτε κἂν σείεται ἐν τῷ ληθάργῳ τῆς καὶ ὁ ἀναθρασμὸς μόνον ὑπάρχει εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν οἰνοπωλῶν, ἐνθ' ἀποθηκεύεται τὸ γλεῦκος, καὶ εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἐνθα οἱ ζηλεύσαντες τ' ἀποτελέσματα τῶν σεισμῶν μεστῆται ἐπιφέρουσι γενικὸν εἰς τὸ κράτος κλονισμόν διὰ τῆς ἀδιαλείπτου ἀνυψώσεως καὶ καταπτώσεως τοῦ ναπολεονίου. Τὰ πράγματα εἶνε λίαν ἡσυχὰ καὶ οὔτε ἐπιδείξεις, οὔτε προσφωνήσεις, οὔτε λόγοι ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἀναμένουσι τὸν βασιλέα ἐπιστρέφοντα. Ἡ ἐκ τοῦ περυσينوῦ σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ ἀντίδρασις ἐπικρατεῖ ἀκόμη καὶ τὸ σύνθημα ἐφέτος εἶνε νάρκη. Ἀλλὰ ἡ νάρκη ὅταν δὲν σημαίνει ληθαργικὴν κατάστασιν, σημαίνει φοβερὸν καταστρεπτικὸν μηχανήμα ἐκρηγνύμενον αἰφνηδίως, ἐν ἄλλοις λόγοις τορπίλλην. Ἡ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανάληψις τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς θὰ μᾶς δείξῃ ποῖαν ἐκ τῶν δύο σημασιῶν ἔχει ἡ νάρκη μας.

Ἐκ τῶν περὶ Ἀθηνῶν λόγων τοῦ βασιλέως λαλοῦν-

τος πρὸς τοὺς γάλλους δημοσιογράφους, μᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἰδίως ἡ ἐξῆς φράσις: «Τὸ Αἶγατον πέλαγος μᾶς ἔρχεται ὀλίγον μακρὰν ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι εἶνε εἰς τοὺς πόδας μας, ὅταν ἀναβαίνωμεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν». Εἶνε φανερόν ὅτι ἡ Α. Μ. παραγνωρίζει τὴν ἀξίαν τῆς εὐεργεσίας ἣν ἠθέλησε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν του ὁ κ. Δαμασκηνός ἐπιχειρήσας νὰ μεταφέρῃ τὸ Αἶγατον ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν ἀλλ' εἶνε ἀφ' ἑτέρου ἀληθές ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνός ἀντὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ Αἶγατον, μετέφερε . . . τὴν Κωπαίδα!

Εἰς τοὺς κατ'αὐτὰς λαβόντας χώραν πολιτικούς ἀκροβολισμούς, μὲ ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν νάρκην, ἥς ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω, μετὰ τῶν ἐφημερίδων, ἀπεδόθη σὺν τοῖς ἄλλοις νέος χαρακτηρισμὸς εἰς τὸν πρωθυπουργόν κ. Τρικούπην ἐπικληθέντα πρῶτον τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ κ. Τρικούπης εἶνε ἐξ ὅλων τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἀνδρῶν ὁ τυχὼν πλειόνων χαρακτηρισμῶν καὶ ἐπιθέτων κολακευτικῶν ἢ χλευαστικῶν ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπιθέτον εἶνε ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα ἀτυχές. Δεδομένον ὅτι τὸ ὄνομα Ἑλληνας, ὅπως κατήντησε σήμερον δὲν ἔχει σημασίαν πολὺ εὐφημον οὐδ' εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, οὐδ' εἰς τὴν τῶν Γάλλων, οἵτινες εἶνε οἱ μόνοι φίλοι μας, ἡ ἐπίτασις αὐτοῦ διὰ τοῦ πρῶτος ἀποκτᾷ σημασίαν ἤμιστα κολακευτικὴν διὰ τὸν νῦν πρωθυπουργόν, προτιμότερον δὲ θὰ ἦτο οἱ φίλοι του, ἂν ἐπομένως θέλωσι νὰ τὸν βαθμολογήσωσι, ν' ἀποκαλέσωσιν αὐτὸν τοῦλάχιστον ἔσχατον τῶν Ἑλλήνων ὅπως ἀπεκλήθη ἄλλοτε ὁ Φιλοποίμην, καὶ ὅπως δὲν θὰ ἠνείχετο βεβαίως σήμερον ν' ἀποκληθῆ ὁ κ. Φιλοποίμην . . . Παρασκευαίδης.

Ὁ δεινότετος καὶ κρίσιμος ἀγὼν προμηνύεται ὅτι θὰ συναφθῆ εἰς τὴν περὶ τῶν μονοπωλίων συζήτησιν, διὰ γενικὸς μὲν λόγους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἐξῆς ἰδιαιτέρον. Μετὰ τῶν μονοπωλίων, ἄτινα σκέπτεται νὰ ἰδρῶσῃ ἡ κυβέρνησις εἶνε καὶ τὸ τῆς σούμας, ἀπὸ ταύτης δὲ μέχρι τῆς σουμάδας ἡ διαφορὰ εἶνε ἐλάχιστη καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης φοβεῖται εὐλόγως μήπως ἡ ἐχθροπάθεια τῶν ἀντιπάλων του ἐπίτηδες τὸν ἀποστερήσῃ τῆς χρήσεως τοῦ προσφιλοῦς του ποτοῦ, ἐν ᾧ καὶ μόνον ἀνευρίσκει ὀλίγην γλυκύτητα μετὰ τόσα πικρὰ ποτῆρια ἀψίνθου, ἄτινα ἔχει καταπιῆ.

Σπουδαιότητα εἰδήσις ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς εἰς τὰς ἐφημερίδας: Σκηχρωτῶν κοκκινογούλιων ἡ καλλιέργεια ἐπέτυχε θαυμαστικῶς ἐν Θεσσαλίᾳ. Δὲν εἶχομεν ἀδικον λοιπὸν εἰπόντες πρὸ ἡμερῶν ὅτι τὰ κοκκινογούλια, μεθ' ὧν τόσον στενὰ συνεδέθη ἡ πολιτικὴ, ἔχουσι μέγα μέλλον ἐν Ἑλλάδι. Ἰδιαιτέρως νῆχαριστήθη ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος προβλέπων ἐκ τοῦ οἰωνοῦ ἐσοδείαν βουλευτῶν ἰδικῶν του, ἐν Θεσσαλίᾳ, ἥς τὸ λιπαρὸν ἔδαφος παρήγαγε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν κ. Στεφανίδην.

Τὸ τελευταῖον κατόρθωμα τοῦ κ. Παραδαρμένου.

Ῥαπισθεῖς κατ' αὐτὰς δεινῶς ὁ φιλήσυχος κ. Ζαχαρίας, μεταβαίνει εἰς φίλον του στρατιωτικὸν καὶ τῷ ζητεῖ συμβουλὴν τί νὰ πράξῃ.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρὸν, τῷ λέγει ὁ στρατιωτικὸς, καὶ πρέπει ἀναποφεύκτως νὰ χυθῆ αἷμα.

Ἐχει δίκαιον! ἀπαντᾷ ὁ κ. Ζαχαρίας καὶ μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐπιθέτει ἀμέσως δύο βδέλλας εἰς τὴν ἀλγοῦσαν παρειάν του.

Ἄξιος